

Bến đỗ bình yên

ISSN: 2734-9195

14:30 13/02/2026

Chốn quê bao dung đến lạ lùng. Dẫu ta trở về với ít nhiều thành công hay đôi bàn tay trắng, chốn quê vẫn mở rộng vòng tay đón nhận. Không cần giải thích, chẳng lời phân trần, chỉ mong ta còn nhớ lối về, thế là đủ.

Chốn quê - hai tiếng nghe thật giản dị mà thân thương. Ở đó có ông bà, cha mẹ, có xóm làng tối lửa tắt đèn có nhau, lặng lẽ gìn giữ hồn cốt bao đời. Để dù đi xa đến đâu, chỉ cần nhắm mắt lại, ta vẫn tìm thấy cho mình một bến đỗ bình yên.

Chốn quê là nơi mỗi buổi sớm tinh mơ vang lên tiếng gà gáy, âm thanh mộc mạc không chỉ đánh thức một ngày mới mà còn khơi dậy hồn quê ngọt ngào.

Buổi chiều, làn khói lam bảng lảng vương trên mái bếp, mùi rạ rơm quyện cùng hương lúa mới khiến người xa quê chợt thêm một bữa cơm gia đình, ấm áp tình thân.

(Ảnh: Internet)

Chốn quê là những ngày gian khó. Con đường đến trường xa lắc, đôi chân trẻ thơ đã quen với những buổi đi bộ mấy cây số. Khó khăn không làm ai chùn bước, mà thấp lèn trong ánh mắt những đứa trẻ bao ước mơ, khát vọng được học cái chữ, được vươn lên bằng tri thức.

Chốn quê in đậm dáng mẹ tảo tần. Mẹ thức dậy từ khi trời còn mờ hơi sương, đôi quang gánh kéo kẹt nặng trĩu trên vai gầy. Mẹ quen với những buổi chợ sớm, quen với bùn đất bám đầy gấu quần. Trong từng bước chân nhằn nại của mẹ là cả một đời lo toan, chỉ mong con cái khôn lớn, nên người.

Bên cạnh mẹ là hình bóng cha. Dẫu trời mưa hay nắng, cha vẫn không nghỉ việc ngày nào. Cha gắn bó với từng luống cày, thửa ruộng, đôi bàn tay chai sần hằn lên dấu vết thời gian, chắt chiu từng hạt thóc, củ khoai vun vén cho đàn con no ấm mà không một lời thở than.

Chốn quê, đúng thật vẫn còn nhiều thiếu thốn về vật chất. Đường làng chưa rộng, nhà cửa chưa cao, cuộc mưu sinh còn lắm nhọc nhằn. Bởi vậy, chốn quê đôi khi cũng tiễn bước nhiều người ra đi, mang theo hy vọng đổi đời nơi đất khách. Chốn quê không trách, không níu, mà chỉ âm thầm gửi lời dặn dò: đi đâu thì đi, hãy sống tử tế và nhớ có ngày về quê.

Dù có ra sao, chốn quê vẫn là suối nguồn hạnh phúc bền bỉ nhất. Chính nơi ấy đã dìu dắt, nâng đỡ những bước chân non nớt đầu đời. Từ lũy tre, bến nước hay câu hát ru của mẹ, lời dạy của cha, chốn quê âm thầm bồi đắp nhân cách, dạy ta biết yêu thương, nhằn nại, biết sống có trước có sau.

Chốn quê bao dung đến lạ lùng. Dẫu ta trở về với ít nhiều thành công hay đôi bàn tay trắng, chốn quê vẫn mở rộng vòng tay đón nhận. Không cần giải thích, chẳng lời phân trần, chỉ mong ta còn nhớ lối về, thế là đủ.

Chốn quê có thể còn nhiều điều chưa như ý, nhưng xin đừng ai rũ bỏ để đánh mất cội nguồn. Còn chốn quê là còn tình làng nghĩa xóm, còn những giá trị bình dị mà sâu nặng, bền bỉ theo năm tháng.

Chốn quê không chỉ là nơi ta sinh ra, mà còn là nơi nhắc ta nhớ mình là ai, để giữa bao sóng gió cuộc đời, ta vẫn có một miền thương nhớ để quay về.

Tác giả: **Trà Bình**